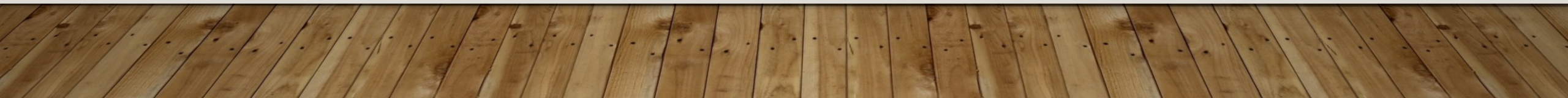
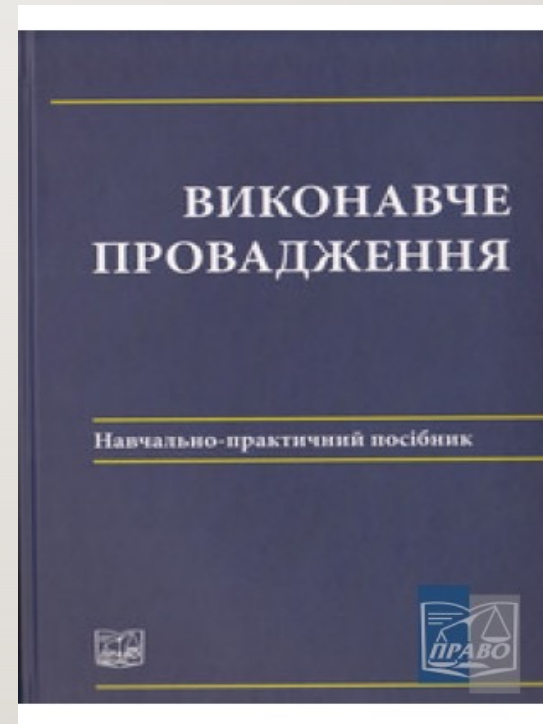

ЄДНІСТЬ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ ЯК
ЗАПОРУКА ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА ТА ДОСТУПУ
ДО ПРАВОСУДДЯ В ЄВРОПІ ТА В УКРАЇНІ

НАУКОВІ ЗДОБУТКИ У СФЕРІ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ ЯК ЗАВЕРШАЛЬНА СТАДІЯ СУДОВОГО ПРОВАДЖЕННЯ І ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ ТА РІШЕНЬ ІНШИХ ОРГАНІВ (ПОСАДОВИХ ОСІБ) (ДАЛІ - РІШЕННЯ) - СУКУПНІСТЬ ДІЙ ВИЗНАЧЕНИХ У ЦЬОМУ ЗАКОНІ ОРГАНІВ І ОСІБ, ЩО СПРЯМОВАНІ НА ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ І ПРОВОДЯТЬСЯ НА ПІДСТАВАХ, У МЕЖАХ ПОВНОВАЖЕНЬ ТА У СПОСІБ, ЩО ВИЗНАЧЕНІ КОНСТИТУЦІЄЮ УКРАЇНИ, ЦИМ ЗАКОНОМ, ІНШИМИ ЗАКОНАМИ ТА НОРМАТИВНО-ПРАВОВИМИ АКТАМИ, ПРИЙНЯТИМИ ВІДПОВІДНО ДО ЦЬОГО ЗАКОНУ, А ТАКОЖ РІШЕННЯМИ, ЯКІ ВІДПОВІДНО ДО ЦЬОГО ЗАКОНУ ПІДЛЯГАЮТЬ ПРИМУСОВОМУ ВИКОНАННЮ.

Стаття 1 Закону України «Про виконавче провадження»

У РІШЕННІ У СПРАВІ *HORNSBY V. GREECE* ЄСПЛ ВПЕРШЕ ЗАЗНАЧИВ, ЩО ПРАВО НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУДОВИЙ РОЗГЛЯД СТАЛО Б ІЛЮЗОРНИМ, ЯКБИ ПРАВОВА СИСТЕМА ДЕРЖАВИ ДОЗВОЛЯЛА, ЩОБ ОСТАТОЧНЕ ТА ОБОВ'ЯЗКОВЕ РІШЕННЯ СУДУ ЗАЛИШАЛОСЯ НЕВИКОНАНИМ НА ШКОДУ ОДНІЙ ЗІ СТОРІН. ВАЖКО УЯВИТИ, ЩОБ СТ. 6 ЄКПЛ, ДОКЛАДНО ОПИСУЮЧИ ПРОЦЕСУАЛЬНІ ГАРАНТІЇ, ЯКІ НАДАЮТЬСЯ СТОРОНАМ, – СПРАВЕДЛИВИЙ, ПУБЛІЧНИЙ ТА ШВИДКИЙ РОЗГЛЯД, – ЗАЛИШИЛА Б ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ БЕЗ ЗАХИСТУ.

HORNSBY V. GREECE

У СПРАВІ *KRUTKO V. UKRAINE (NO. 2)* ЄСПЛ ЗАЗНАЧИВ, ЩО ПРОВАДЖЕННЯ В СУДІ ТА ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ Є ВІДПОВІДНО ПЕРШОЮ ТА ДРУГОЮ СТАДІЯМИ ОДНОГО ПРОВАДЖЕННЯ. ОТЖЕ, ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ НЕ МАЄ БУТИ ВІДОКРЕМЛЕНЕ ВІД СУДОВОГО І ЦІ ОБИДВА ПРОВАДЖЕННЯ МАЮТЬ РОЗГЛЯДАТИСЯ ЯК ЦІЛІСНИЙ ПРОЦЕС

KRUTKO V. UKRAINE (NO. 2)

YURIY NICOLAYEVICH IVANOV V. UKRAINE

У даній справі ЄСПЛ зауважив, що необґрунтовано тривала затримка у виконанні обов'язкового для виконання судового рішення може становити порушення ЄКПЛ. Обґрунтованість такої затримки має оцінюватися з урахуванням, зокрема, складності виконавчого провадження, поведінки самого заявника та компетентних органів, а також суми і характеру присудженого судом відшкодування.

СУДОВА ПРАКТИКА ВС:

- У постановах Верховного Суду від 31 жовтня 2018 року у справі № 2-а-3494/11 та від 27 серпня 2020 року у справі № 804/536/18 викладено правовий висновок наступного змісту. Заміна сторони чи третьої особи у відносинах, щодо яких виник спір (процесуальне правонаступництво), можлива на будь-якій стадії судового процесу, як на стадії розгляду справи, так і на стадії виконання судового рішення, яке набрало законної сили, зокрема, і до видання виконавчого листа, і відбувається виключно за відповідним рішенням суду, а не державного виконавця (що стосується заміни сторони виконавчого провадження), незалежно від того, чи виданий судом виконавчий лист на момент звернення із заявою про правонаступництво та чи пред`явлений він (виконавчий лист) до примусового виконання.
- У таких випадках необхідно керуватися принципом обов`язковості судового рішення та тим, що виконання судового рішення є складовою частиною судового розгляду та завершальною стадією судового провадження, а незабезпечення виконання рішення суду призведе до порушення прав, гарантованих [статтю 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод](#).

РІШЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ
У СПРАВІ ЗА КОНСТИТУЦІЙНОЮ СКАРГОЮ ХЛІПАЛЬСЬКОЇ ВІРИ ВАСИЛІВНИ
ЩОДО ВІДПОВІДНОСТІ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ (КОНСТИТУЦІЙНОСТІ)
ПОЛОЖЕНЬ ЧАСТИНИ ДРУГОЇ СТАТТІ 26 ЗАКОНУ УКРАЇНИ „ПРО
ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ“ (ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВОЮ
ВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ)

Згідно із пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практики Європейського суду з прав людини (зокрема, рішення від 19 червня 2001 року у справі Kreuz v. Poland («Креуз проти Польщі»), пункт 54), сплата судових витрат не повинна перешкоджати доступу до суду, ускладнювати цей доступ таким чином і такою мірою, щоб завдавати шкоди самій суті цього права, та має переслідувати законну мету.

INTERNATIONAL
COMMERCIAL
ARBITRATION
COURT

В 1983 році Європейського Суду з прав людини у рішенні «Bramelid and Malmström v. Sweden» встановив, що всі гарантії, які передбачені статтею 6(1) ЄКПЛ, застосовуються до обов'язкового арбітражу

У рішенні ЄСПЛ «Lundgren v. Sweden» заявник стверджував, що йому було відмовлено в доступі до суду в порушення статті 6 (1) ЄКПЛ. ЄСПЛ зазначив, що арбітражна угода, що міститься в статуті, застосовується до Лундгрена в зв'язку з його членством в профспілці. Відповідне положення було прийнято до його вступу до профспілки. Відповідно, заявник міг передбачити, що в момент вступу до профспілки будь-правовий спір, що виникне між ним і профспілкою, буде врегульовано за допомогою арбітражу. Комісія додала, що, скоріш за все, арбітражна угода була нав'язана заявнику профспілкою неналежним чином. Таким чином, пан Лундгрен відмовився від свого права на судовий розгляд і заяву було визнано неприйнятною.

Отже, примусове нав'язування арбітражного розгляду спорів є підставою для визнання відповідної арбітражної угоди недійсною в контексті застосування ст. 6(1) ЄКПЛ.